

"Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær" (Joh 21,17)

Det sidste kapitel i Johannesevangeliet tager os med til Galilæa, til Tiberius Søen.

Efter Jesu død var Peter, Johannes og de andre disciple vendt tilbage til deres arbejde som fiskere. Men den nat havde de desværre ikke fanget noget. Og dér viser den Opstandne sig for dem for tredje gang og opfordrer dem til at kaste deres net ud igen. Denne gang fanger de mange fisk, og Jesus inviterer dem til at spise sammen med ham på stranden. Peter og de andre genkender ham, men de tør ikke tale til ham.

Jesus tager initiativet og henvender sig til Peter med et meget krævende spørgsmål: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre her?« Det er et højtideligt øjeblik: Jesus fornyer sin opfordring til Peter hele tre gange til at passe de får, som han selv er hyrde for.

"Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær"

Peter ved, at han har forrådt Jesus, og mindet om denne tragiske oplevelse forhindrer ham i at give et positivt svar på Jesu spørgsmål. Derfor svarer han ydmygt: »Du ved, at jeg har dig kær.«

Gennem hele dialogen minder Jesus ikke Peter om hans forræderi eller fremdrager denne fejltagelse. Jesus når ham på et niveau, hvor Peter føler sig tilpas, og Jesu venskab heler hans smertefulde sår. Det eneste Jesus beder om, er at genopbygge forholdet i gensidig tillid.

Peters svar viser ikke kun en bevidsthed om hans egen svaghed men også en ubegrænset tillid til hans mesters og herres omfavnende kærlighed:

"Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær"

Dette spørgsmål stiller Jesus også til hver enkelt af os: Elsker du mig? Ønsker du at være min ven? Han ved alt: Han kender de gaver, vi har fået af ham, men også vores svagheder og de til tider blødende sår. Alligevel fornyer han sin tillid, ikke til vores styrke, men til venskabet med ham. I dette venskab finder Peter også modet til at vidne indtil døden om sin kærlighed til Jesus.

»Vi går allesammen igennem øjeblikke af svaghed, frustration og modløshed. Ofte skal vi udholde alle slags smerter, triste omstændigheder, sygdom, død, indre prøvelser, misforståelser, fristelser, fiaskoer ... Og netop den, der ikke er i stand til at overvinde fysiske og åndelige prøvelser, og dermed ikke kan regne med egne kræfter, må have tillid til Gud. Og han kommer os til hjælp, tiltrukket af denne tillid. Hvor han handler, udretter han store ting, som virker så meget desto større, fordi de affødes af vores bevidsthed om at vi er små og utilstrækkelige.«¹

I det daglige liv kan vi stå foran Gud, som vi er og bede om hans helbredende venskab. I denne tillidsfulde overgivelse til hans barmhjertighed kan vi vende tilbage til intimiteten med Herren og genoptage vores rejse med ham.

"Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær"

Dette livets ord kan også blive en personlig bøn, vores svar på at overlade os selv til Gud med vores ringe styrke og takke ham for tegnene på hans kærlighed: »Jeg har dig kær, fordi du er kommet ind i mit liv mere end luften i mine lunger, mere end blodet i mine årer. Du er kommet ind, hvor ingen kunne komme ind, da ingen kunne hjælpe mig, hver eneste gang der ikke var nogen der kunne trøste mig. Giv mig i den tid, jeg har tilbage, at være – i det mindste en smule – taknemmelig for denne kærlighed, du har udgydt over mig, og som har tvunget mig til at sige: Jeg har dig kær.«²

Vi kan også lære at anvende Jesu væremåde i vores relationer, i vores familiekreds, i samfundet og i kirken: at elske alle, at være den første til at elske, at »vaske fødderne« på vores brødre og søstre, især de mindste og mest sårbare. Sådan kan vi lære at byde alle velkommen med ydmyghed og tålmodighed uden at dømme. Lære at modtage og at bede om tilgivelse for sammen at forstå, hvordan vi skulder ved skulder kan bevæge os fremad i livet.

Letizia Magri og Livets ord teamet

¹ Chiara Lubich *Livets ord juli 2000*

² Chiara Lubich, *Mønstre af lys, Valby 1996, side 36-37*

"Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær" (Joh 21,17)

Det sidste kapitel i Johannesevangeliet tager os med til Galilæa, til Tiberius Søen.

Efter Jesu død var Peter, Johannes og de andre disciple vendt tilbage til deres arbejde som fiskere. Men den nat havde de desværre ikke fanget noget. Og dér viser den Opstandne sig for dem for tredje gang og opfordrer dem til at kaste deres net ud igen. Denne gang fanger de mange fisk, og Jesus inviterer dem til at spise sammen med ham på stranden. Peter og de andre genkender ham, men de tør ikke tale til ham.

Jesus tager initiativet og henvender sig til Peter med et meget krævende spørgsmål: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre her?« Det er et højtideligt øjeblik: Jesus fornyer sin opfordring til Peter hele tre gange til at passe de får, som han selv er hyrde for.

"Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær"

Peter ved, at han har forrådt Jesus, og mindet om denne tragiske oplevelse forhindrer ham i at give et positivt svar på Jesu spørgsmål. Derfor svarer han ydmygt: »Du ved, at jeg har dig kær.«

Gennem hele dialogen minder Jesus ikke Peter om hans forræderi eller fremdrager denne fejltagelse. Jesus når ham på et niveau, hvor Peter føler sig tilpas, og Jesu venskab heler hans smertefulde sår. Det eneste Jesus beder om, er at genopbygge forholdet i gensidig tillid.

Peters svar viser ikke kun en bevidsthed om hans egen svaghed men også en ubegrænset tillid til hans mesters og herres omfavnende kærlighed:

"Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær"

Dette spørgsmål stiller Jesus også til hver enkelt af os: Elsker du mig? Ønsker du at være min ven? Han ved alt: Han kender de gaver, vi har fået af ham, men også vores svagheder og de til tider blødende sår. Alligevel fornyer han sin tillid, ikke til vores styrke, men til venskabet med ham. I dette venskab finder Peter også modet til at vidne indtil døden om sin kærlighed til Jesus.

»Vi går allesammen igennem øjeblikke af svaghed, frustration og modløshed. Ofte skal vi udholde alle slags smerter, triste omstændigheder, sygdom, død, indre prøvelser, misforståelser, fristelser, fiaskoer ... Og netop den, der ikke er i stand til at overvinde fysiske og åndelige prøvelser, og dermed ikke kan regne med egne kræfter, må have tillid til Gud. Og han kommer os til hjælp, tiltrukket af denne tillid. Hvor han handler, udretter han store ting, som virker så meget desto større, fordi de affødes af vores bevidsthed om at vi er små og utilstrækkelige.«¹

I det daglige liv kan vi stå foran Gud, som vi er og bede om hans helbredende venskab. I denne tillidsfulde overgivelse til hans barmhjertighed kan vi vende tilbage til intimiteten med Herren og genoptage vores rejse med ham.

"Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær"

Dette livets ord kan også blive en personlig bøn, vores svar på at overlade os selv til Gud med vores ringe styrke og takke ham for tegnene på hans kærlighed: »Jeg har dig kær, fordi du er kommet ind i mit liv mere end luften i mine lunger, mere end blodet i mine årer. Du er kommet ind, hvor ingen kunne komme ind, da ingen kunne hjælpe mig, hver eneste gang der ikke var nogen der kunne trøste mig. Giv mig i den tid, jeg har tilbage, at være – i det mindste en smule – taknemmelig for denne kærlighed, du har udgydt over mig, og som har tvunget mig til at sige: Jeg har dig kær.«²

Vi kan også lære at anvende Jesu væremåde i vores relationer, i vores familiekreds, i samfundet og i kirken: at elske alle, at være den første til at elske, at »vaske fødderne« på vores brødre og søstre, især de mindste og mest sårbare. Sådan kan vi lære at byde alle velkommen med ydmyghed og tålmodighed uden at dømme. Lære at modtage og at bede om tilgivelse for sammen at forstå, hvordan vi skulder ved skulder kan bevæge os fremad i livet.

Letizia Magri og Livets ord teamet

¹ Chiara Lubich *Livets ord juli 2000*

² Chiara Lubich, *Mønstre af lys, Valby 1996, side 36-37*